

Veszendő eledel

Köszöntés: „Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. (Róm 12,1-2)!” Ámen.

Gyülekező ének: 36. zsoltár: „A gonosztevők dolgán Eszembe veszem azt, ...”

Fennálló ének: 154. dicséret: „Úr Jézus mely igen drága, ...”

Fő ének: 457. dicséret: „Ó, Jézus árva csendben...”

Előfohász: „...mindenki, aki ismeri az igazságot, amely bennünk marad, és velünk lesz örökké. Legyen velünk kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és Jézus Krisztustól, az Atya Fiától igazsággal és szeretettel. (IIJn 1b-3).” Ámen.

Lekció: János evangéliuma 6. rész 22-34. versei: *„Másnap megértette a tenger túlsó partján maradt sokaság, hogy nem volt ott más hajó, csak egy, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival együtt abba a hajóba, hanem csupán a tanítványai mentek el. De Tibériásból jöttek más hajók annak a helynek a közelébe, ahol a kenyeret ették, miután hálát adott az Úr. Amikor tehát látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak a hajókba, és elmentek Kapernaumba, hogy megkeressék Jézust. Amikor megtalálták a tenger túlsó partján, megkérdezték tőle: Mester, mikor jöttél ide? Jézus ezt válaszolta nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Atya Isten. Ekkor megkérdezték tőle: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk? Jézus ezt felelte nekik: Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött. Erre megkérdezték tőle: És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel? Atyáink a mannát ették a pusztában, ahogyan meg van írva: „Mennyei kenyeret adott nekik enni.” Jézus pedig így válaszolt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak. Erre ezt mondták neki: Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!”*

Előima: Urunk Jézus Krisztus, mindazzal jövünk hozzád, ami bennünk éhezik és szomjazik. Megvalljuk, hogy gyakran megelégszünk a mulandó eledellel, azzal,

ami csak egy rövid időre lakat jól, de nem érinti meg lelkünk mélységét. Kérünk, nyisd meg szemünket, hogy meglássuk azt a lelki valóságot, amely túlmutat a látható világon. Adj nekünk olyan szívet, amely Téged keres, nem a Te ajándékaidért, hanem a Veled való közösségért. Ébreszd fel bennünk a szent lelki éhséget, amely az örök élet után vágyódik. Taníts minket Hozzád járulni, és Téged, mint az élet kenyerét elfogadni. Mennyei Atyánk, hálát adunk Neked a Te Fiadért, akit örök életre szóló kenyérként adtál nekünk. Kérünk, tápláld lelkünket a Te Igéddel, a Te jelenléteddel és Szentlelked erejével. Ahol belső fáradtság van, ott adj új életet. Ahol sötétség van, ott gyújts világosságot. Ahol üresség van, ott tölts be minket a Te jelenléteddel. Taníts minket elhagyni saját „csónakjainkat”, átadni Neked a vezetést és az irányítást, és bizalommal rábízni magunkat a Te akaratodra. Hisszük, hogy Benned van az élet, Benned van a megbocsátás, Benned van a reménység és az üdvösség. Légy a mi mindennapi kenyerünk – nemcsak a testnek, hanem a léleknek is. Urunk Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 438. dicséret 6. verse: „Szállj le most mennyből...”

Textus: János evangéliuma 6. rész 27. verse: *„Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Atya Isten.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus megsokasította az öt árpakenyeret és a két halat, és ezzel jóllakatott egy nagy sokaságot, amely hallgatta Őt. Csoda volt ez, amely a testeket érintette – de valami sokkal mélyebbre, nagyobbra és hatalmasabbra mutatott. Kész volt jóllaktatni a sokaságot, amely hallgatta Őt, de még inkább arra vágyott, hogy belső világukat laktassa jól. Elfogadta a tanítványoktól azt a keveset, amije annak a gyermeknek volt a sokaságban, és imádságban az Atya előtt áldást mondott, majd osztotta. Szét osztotta lényéből mindazt, amit az égből kapott. Így mutatkozik meg Isten műve, az égi jel: a kevésből bőség lesz, amikor jelen van a bizalom és a remény. A jóllaktatás csodája után az emberek ismét jönnek. A csónakok mozgásba lendülnek. Tiberiás vize felkavarodott, nyüzsg a tengeren az emberek sokasága, de nem azért, hogy halásszanak, hanem hogy „levadásszák” a Rabbit. Jézust keresik. De a régi tapasztalatok helyein keresik őt –

ott, ahol a halászok a hálót húzták, ott, ahol az ember a saját erejére támaszkodik. Ott, ahol elsősorban a mulandó eledel számít. És kérdések hangzanak el Jézus felé: Mikor jöttél ide? Hogyan jutottál ide? Külső körülményekre irányuló kérdések, nem a belső értelemre. Az ember gyakran a mód, az idő és a módszer felől kérdez, de megkerüli a szív kérdését. Jézust faggatja, hol volt, de nem kérdez rá a saját lelkiismeretére, saját lelki állapotára, a lélek benső változásaira. Jézus azonban megnyitja a lelki valóságot: „Ne azért fáradozzatok, hogy romlandó eledelt szerezzetek, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre.” Itt érintjük a lelki világot. Nem azt a világot, amelyet szemmel látunk, hanem azt, amelyet csak hittel lehet megtapasztalni. Jézust keresni annyit jelent, mint belépni a lelki mozgásba. Azt jelenti, hogy elhagyjuk saját csónakjainkat – a kontroll, a biztonság és a terveink képeit. Azt jelenti, hogy átadjuk az irányítást Annak, Aki messzebbre lát és többet tud, mint mi. A miért, a hogyan és a mikor típusú kérdések veszítenek súlyukból, amikor megtanulunk bízni. Nem azért, mert Isten ne túrná a kérdéseket, hanem mert a lelki tapasztalat túlmutat a magyarázatokon. Kedves testvér! Miért keresed ma Jézust? Kedves testvérnő! Miért keresed ma Jézust? Csak a test megkönnyebbüléséért? Vagy azért, mert a lelkünk életre, valódi életre vágyik? Jézus nem csupán a testek táplálójaként jött. Nem egy halászszövetség alapítója. Ő a lelkek éltetője. Mint Aki felébreszti bennünk azt, ami alszik, meggyógyítja azt, ami összetört, és betölti azt, ami üres. A mulandó eledelt ismerjük. Veszendő eledel. Annak útja ismert. Talán az, amit ma reggel a szánkba vettünk? Milyen az étrendünk? Különféle diéták váltják egymást az év során az asztalainkon. Hal és kenyér. Hal kenyér nélkül. Csak hekk. Csak zöldsaláta. Csak... de néha nassolunk is, kényeztetjük a testet: jön a töltött káposzta, krumplisaláta, csirkeleves. Mulandó eledel. Jól tudjuk, mi ízlik, mi lakat jól, mi ad egy időre energiát. Kalóriákat számolunk. Felszedünk pár kilót. Aztán leadunk valamennyit. De a lelki eledel – azt másképp fogadjuk be. Ez a csend eledele, amikor a lélek Máriához hasonlóan Jézus lábainál ül. Nem Márta

erőfeszítése ez, hogy a Jézussal való vendéglátás a nagyszabású tervek szerint alakuljon. Ne igyekezz úgy, mint Márta, hanem állj talpra Máriaként, és ülj le Jézushoz (vö. Lk 10,38–42). Ülj be az ő csónakjába. Ez az elhívás eledele, amikor Máté felkel az asztalától, és belép az új életbe az Úr szavára: *„Kövess engem (Mt 9,9–13)!”* Nem Péter erőlködése ez, aki eleinte tiltakozik és elutasítja Jézus tettét: *„Péter így szólt hozzá: Az én lábamat nem mosod meg soha. Jézus így válaszolt neki: Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám. Simon Péter erre ezt mondta neki: Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is (Jn 13,8–9)!”* Ez a közelség eledele, amikor János tanítvány, akit az Úr szeretett, Jézus mellett pihen, és szíve a szeretet által formálódik. Nem Júdás erőfeszítése ez, akiről Jézus azt mondja: *„Aki velem együtt eszik, az támad ellenem (Jn 13,18).”* Igen, ez az az eledel is, amely szembesít minket. Ezért utasítja el eleinte Péter. Ezért nem bírja el Júdás, és harminc ezüstért máshol keres kenyeret. A lelki eledel nem mindig könnyen emészthető. Feltárja az igazságot rólunk. Átalakulásra hív. A kereszten vezet át – de az élet felé irányít. Az élet nehéz pillanatait nem lehet pusztán emberi erővel túlélni. Lelki eledellel győzhetők le – Isten jelenlétével, az Ő Igéjével, az ő Lelkével. Ezért mondja Jézus világosan és nyíltan: *„NE FÁRADOZZATOK!”* Mi Isten cselekedete? Az, hogy nekünk adta az Emberfiát. Ő belépett a mi valóságunkba, hogy megnyisson minket a menny valóságára. Benne van elrejtve és megpecsételve a lelki élet. Benne van a megbocsátás, amely meggyógyítja a lelkiismeretet. Benne van a világosság, amely eloszlatja a belső sötétséget. Benne van a kenyér, amely jóllakatja az éhező lelket. Jézus az élet kenyere. Aki hozzá jön, nem éhezik. Aki hisz benne, nem szomjazik – és nem marad lelkileg üres. Hogyan állunk mi Isten jeleivel? A mulandó eledel – igen. Ami könnyen emészthető, az megy... Az örök életre szóló eledel – az már nehezebb lenyelni és befogadni. Saját életünk nehezen emészthető pillanatait az örök élet eledele segít átvészelni. Mi Isten cselekedete? Az, hogy nekünk adja az Emberfiát. Hozzánk hasonlót mindannyiunkhoz. Ő a mi emberünk, és mégis

Isten. Együtt érez velünk. Együtt örül velünk. Együtt szomorkodik velünk. Kommunikál velünk. Mindenben hasonló hozzánk, kivéve a bűnt. Az Emberfia. Engedelmes Fiú a tékozló fiakért és leányokért. Őt adta nekünk Isten. Az Ő tette, az Ő cselekedete, az Ő szavai, az Ő beszéde. Benne a kegyelem. Benne az élet. Benne a megbocsátás. Benne a világosság. Benne a kenyér. Őbenne és Őáltala a miénk. Mi a tömeg válasza Jézus tanúságtételére? A sokaság kér. Ahogyan a samáriai asszony kérte az élő vizet, amely Jézus belsejéből fakad, úgy kéri ez a pásztor nélküli nyáj is: „Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Ebben a kérdésben már nincs erőlködés, hanem önátadás. Megváltozik a megszólítás. A Rabbi hirtelen Úr lesz. Kenyeret kérnek, amelyet a hatalmas Úr ajándékozik. Ez a kérdés hasonló Mózes idejében. Ez az Úr hatalmas tetteket visz végbe, jelei figyelemre méltók, szeretete odaadó, mindig új és bátor, eltökéltsége pedig erőteljesen munkálkodik mindazokban, akik hisznek Benne és engedelmesen cselekszenek szava szerint. Hatalmasan működik Isten cselekedete, mert Krisztus a világ Ura, amit úgy szeretett Isten, hogy egyszülött Fiát adta érte. Ne akarjuk legyőzni Azt, Aki már mindent legyőzött bennünk türelmével. Ne törekedjünk arra, hogy saját ismereteinkkel elhalasszuk az Úr megismerését. A Rabbi, a tanító és a lelkek nevelője a királyok Királya és urak Ura, és azért jön, hogy megerősítsen minket hűségéről. Aki ismeri Jézust és az Ő lelki eledelét, az már nem tesz mást a szívébe, ahogyan a szájába sem vesz semmi ártalmasságot. Nem cseveg, nem társalog és nem beszél kétes rabbikkal, hanem csak az Úrral, Aki minden napra elkészítette a megfelelő eledelrészletet, mert Ő „a hű és okos szolga, akit ura szolgálai fölé rendelt, hogy idejében megadja nekik az eledelt (vö. Mt 24,45).” Ámen.

Utóíma: Urunk Jézus Krisztus, hálát adunk Neked, hogy ma ismét személyesen megérintettél bennünket. Köszönjük, hogy nemcsak testi szükségünket látod, hanem szívünk legmélyebb vágyait is ismered. Dicsőítünk Téged, mert nem hagysz meg minket a mulandó kenyérnél, hanem olyan eledelhez hívsz, amely megmarad az örök életre. Megvalljuk Előtted, Urunk, hogy gyakran a régi tapasztalatok helyein keresünk Téged, a saját erőnkben, biztonságainkban és

terveinkben. Bocsáss meg nekünk, amikor a körülmények felől kérdezzük, de elkerüljük a lelkiismeret és lelkünk állapotának kérdéseit. Taníts minket elhagyni a mi csónakjainkat, és bizalommal átadni Neked az irányítást. Hálát adunk Neked, mert Te vagy az élet kenyere. Te táplálsz az éhező lelket, meggyógyítod a megsebzett lelkiismeretet, és világosságoddal eloszlatod a belső sötétséget. Kérünk, adj nekünk ebből a kenyérből minden nap, hogy ne maradjunk lelkileg üresek, hanem Benned találjunk erőt az élethez. Urunk, add, hogy ne csak Márta módjára igyekezzünk és aggodalmaskodjunk, hanem Máriához hasonlóan leüljünk a Te lábaidhoz, és hallgassuk a Te igédet. Adj nekünk bátorságot felkelni a vámszedők asztalától, mint Máté, engedd, hogy kegyelmed megtisztítson bennünket, mint Pétert, és maradjunk közel Hozzád, mint János tanítvány. Őrizd meg attól, hogy máshol keressük a kenyeret, ott, ahol az élet nem található. Hálát adunk Neked, hogy Te vagy az Emberfia, aki közel van hozzánk, aki együtt érez velünk, velünk örül és hordozza a mi szomorúságunkat. Fogadd el ma is a mi kevésünket, áldd meg, törd meg, és tedd áldássá mások számára. Így ma alázattal kérünk: Urunk, add nekünk mindig ezt a kenyeret. Ajándékozd nekünk Önmagadat, kérünk. Taníts minket nem a saját erőfeszítésünkből élni, hanem abból a hitből, amely engedelmségben nyilvánul meg. Nagy nevedért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!“

Áldás: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre (Jn 1,16).“ Ámen.

Záró ének: 507. dicséret: „Néked, mennyei Atyánk, hálát adunk...”

Túrmezei Erzsébet: A BIRODALMAM

Lélek, én lelkem, hogyha ismernélek!
Ha bejárhatnám a határidat!
- Neki indulok s olyan szövevényes...
a folyamain nincsenek hidak. -
Ha ismernélek, s tudnám, mihez
kezdjek!
Mélységeidből titkok integetnek.
Lélek, én lelkem, mért vagy
nyughatatlan?
Megfélemlítőn zúgysz, morajlasz
folyvást.

S én idegenül önbirodalmamban,
remegve tartom kezemben a kormányt.
Koldus királyod, mit tegyek veled?
Merre keressek segítő kezet?

Lélek, én lelkem, hol van az a Mester,
Ki téged ismer, minden titkodat?
Aki zúgó folyamaidon által
hidat fénylő szivárványból vonat...
Ó, jöjjön, akár zúgó harsonával,
akár simogatóan, csendesen:
én koronámat lábához teszem.

